

ခိုင်းခိုင်းစနေ

နှလုံးသားဝန်ဆောင်မှု

အခြား ချစ်ခြင်းမေတ္တာ စိတ်ခွန်အားဖြည့်စာစုများ

(၁)

အရူးနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ပုံပြင်

'ဟား ... ဟား ... ကျွန်တော် လူသတ်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကြည့်၊ ကျွန်တော် လူသတ်လိုက်ပြီ ...'

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဒီလိုအချစ်ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ပုံပြင်ထဲက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ နှစ်ဦးစလုံးဟာ ရူးနေကြတယ်။ သူက ရူးနေလို့ တစ်ချိန်လုံး အရူးစကားပဲ ပြောတတ်တယ်။ သူမကလည်း ရူးနေပြီး တစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုပဲ ခပ်တုံးတုံးရယ်ပြပြီး စိုက်ကြည့်နေတတ်တယ်။

အစက သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြ ဘူး။ သူက တောင်အရပ်မှာ နေပြီး သူမက မြောက်အရပ်မှာ နေကြတယ်။ အိမ် ကလူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တုံးအတယ်ဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ သွားချင်ရာ သွားဆိုပြီး စွန့်ပစ်ထားကြတယ်။ တောင်အရပ်ကနေ မြောက်အရပ်ဆီဦးတည်ပြီး သူ ထွက်လာခဲ့တယ်။ မြောက်အရပ်ကနေ တောင်အရပ်ဆီဦးတည်ပြီး သူမ လေလွင့်ခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး လေလွင့်ခဲ့ကြတယ်။

တကယ်တော့ အရင်က သူ မရူးဘူး။ တစ်ခါက အလုပ်ခွင်မှာ ခေါင်း ကို အုတ်နဲ့ရိုက်မိပြီး သူ ရူးသွားတာဖြစ်တယ်။ သူမလည်း အစက မရူးဘူး။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ မြို့နယ်ပထမရခဲ့တဲ့ သူမနေရာကို သူဌေးသမီးတစ် ယောက် ဝင်ယူလိုက်ရာက ဘယ်သူနဲ့မှ သူမ စကားမပြောတော့ဘူး။ အဖေ အမေကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ နောက်တော့ သူမ ရူးသွားခဲ့တယ်။

လမ်းခရီး ဘယ်လောက်ကြာကြာ သူတို့ လျှောက်ခဲ့ကြမှန်း မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ ညစ်ပတ်ပေရနေတယ်။ မည်းညစ်နေတဲ့ ခြေဖျားတွေ ဖိနပ်ထိပ်မှာ ပြုတ္တူနေတယ်။ သူမကိုယ်ပေါ်က အနီရောင် ဝတ်စုံလည်း

မီးခိုးရောင်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ရှုပ်ပွနေတဲ့ သူမဆံပင်ပေါ်မှာ မြက် ခြောက်တွေ ကပ်ငြိနေတယ်။
ဒါပေမယ့် သူမမျက်နှာ ဖြူနေတယ်။ ဖြူရုံရုံနဲ့ တယ်။ လက်ထဲမှာ
ရေပုလင်းတစ်လုံးကိုင်ထားပြီး လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ထုံအအ သူမ ရယ်ပြနေခဲ့တယ်။

ညနေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ သူနဲ့သူမ တွေ ကြတယ်။ အမှိုက်ပုံး တစ်ခုမှာ မှု
တက်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို အတူတွေ့ကြရင်း သူတို့နှစ် ယောက် ဆုံခဲ့ကြတယ်။
ပေါင်မုန့်ဆီ နှစ်ဦးသား လက်လှမ်းပြီး ကောက်ယူချိန် ခေါင်းချင်းတိုက်ဆုံခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။
သူမကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပစ် လိုက်တယ်။ သူ့ကို သူမ ရယ်ပြနေတယ်။ နောက်ဆုံး
သူ့လက်ထဲ ပေါင်မုန့်ပါ လာတယ်။ မည်းညစ်နေတဲ့ပါးစပ်ကြီးကိုဟပြီး ပေါင်မုန့်ကို ခပ်နာနာ
တစ်ချက် ကိုက်ချလိုက်တယ်။ သူမ မလှုပ်ဘဲ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတယ်။

သူမကို အရောင်မပါတဲ့မျက်လုံးနဲ့ သူ တစ်ချက် စောင်းကြည့်လိုက် တယ်။
တံတွေးတွေကို မပြတ်မျှချရင်း သူ့ကို သူမ ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ စား
လက်စပေါင်မုန့်ကိုရပ်ပြီး ထုံအအနဲ့ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူမကို ပြန်စိုက်
ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီ လိုနဲ့ အရူးနှစ်ယောက် ဘာအမူအရာမှမပြဘဲ အချင်း ချင်း
စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

သူမကို သူ ပေါင်မုန့်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ တစ်ဝက်သာကျန်တဲ့ ပေါင်မုန့်ကို သူမ
ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး အားရပါးရ စားလိုက်တယ်။ နေရာက သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။
နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အိပ်နေကျအိမ်အိုကြီးဆီ သူ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်နားရောက်မှ
သူ့နောက်မှာ သူမ လိုက်ပါလာမှန်း သိ တယ်။ သူ့ကို သူမ ရယ်ပြပြန်တယ်။ သူတို့အချင်းချင်း
စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော ကြဘဲ အိမ်အိုကြီးထဲမှာ အတူနေခဲ့ကြတယ်။

ညအိပ်ချိန်မှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ နွေးထွေးမှု ကို သူ ခံစားမိတယ်။
နိုးလာတော့ သူမက သူ့ကိုဖက်ပြီး အိပ်နေတယ်။ အရူးတစ်ယောက်ပုံစံနဲ့ မတူဘဲ
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်သူ့ကိုဖက်ပြီး သူမ အိပ်ပျော်နေခဲ့တယ်။

အဲလိုနဲ့ အရူးနှစ်ယောက် တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူနေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နေ့ခင်းမှာ

နှစ်ယောက်အတူ ဈေးထဲက စားစရာတွေကောက်ယူစားပြီး သူတို့ ဗိုက်ဖြည့်ကြတယ်။
ညဘက်မှာ အိမ်အိုကြီးဆီ ပြန်အိပ်ကြတယ်။ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်၊ တစ်လပြီးတစ်လ
နေ့ရက်တွေကို သူတို့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

တစ်ညမှာ ဘယ်ကကောက်ရမှန်းမသိတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သူ
ယူပြန်ခဲ့တယ်။ သံချေးတွေတက်နေတဲ့ လက်စွပ်ကို သူမလက်ထဲ သူ စွပ်ပေး လိုက်တယ်။
သူမက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေတယ်။ အဲဒီ ညက သူမ
အားရပါးရရယ်ဖြစ်တယ်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ညမှာ သူမရယ်သံကို အတိုင်းသားကြားနေရတယ်။
ရယ်သံတွေရဲ့ နောက်မှာ ငိုသံတွေ ပါနေခဲ့တယ်။ ပထမ ဆုံးအကြိမ် သူမ ငိုမိတယ်။
သူ့ကိုဖက်ပြီး ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ သူမ ငိုနေမိ တယ်။ သူက မတုန်လှုပ်တဲ့အပြင် မျက်နှာမှာ
လည်း ဘာအမူအရာမှ မပြခဲ့ဘူး။

သူမ ဖျားနေတယ်။ တစ်ခါမှ မဖျားဖူးတဲ့သူမ အပြင်းဖျားနေခဲ့တယ်။ သူနဲ့အတူ
မနက်စာထွက်မကောက်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို ရယ်ပြမနေခဲ့တော့ဘူး။ သူ့တစ်ယောက်တည်း
အစာတွေသွားကောက်ပြီး နေ့ခင်းမှာ ပြန်လာခဲ့တယ်။ လက်ထဲမှာ ရေအသစ်တစ်ဗူးနဲ့
ပေါင်မုန့်အသစ်တစ်ထုပ်ယူပြီး သူ ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့မျက်နှာတွေ ဖုယောင်နေတယ်။
လက်ညှိုးတွေလည်း ညှိမည်းနေ တယ်။ နှာခေါင်းမှာ လည်း သွေး တွေပေနေတယ်။ ဆိုင်ထဲက
ရေနဲ့ပေါင်မုန့်ကို သူဝင်လုတဲ့အချိန် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ရိုက်ထားလိုဖြစ်တယ်။

မျက်လုံးတွေကို သူမ မှိတ်ထားလည်း သူ့ကို အရင်လိုပဲ ရယ်ပြနေခဲ့ တယ်။
ပေါင်မုန့်ကိုယူပြီး သူမပါးစပ်ထဲ သူ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူမ မစားနိုင် တော့ဘူး။
ကြည့်ရတာ သူမ သိပ်မဟန်တော့ဘူး။ အဖျားတွေတက်ပြီး သူမ မေ့မောသွားခဲ့တယ်။
သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အမူအရာတွေကို မြင်ရတယ်။ စိုးရိမ်တဲ့အမူအရာ၊
အကူအညီမဲ့တဲ့ အမူအရာ၊ အိမ်အိုထဲကနေ သူ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်
ရဲသားတစ်ဦးကိုတွေ့တော့ သူ ငို တယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ ငိုခဲ့တယ်။

'ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကို ကယ်ပါ'လို့ ပါးစပ်ကအော်ပြီး သူ ငို တယ်။

'သွားစမ်း၊ အရူး၊ တောက် . . . အိမ်ကထွက်တာနဲ့ ဘယ်ကအရူးနဲ့ လာတိုးနေမှန်း

မသိဘူး'

ရဲသားက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကို ကန်ထည့်လိုက်တယ်။ မြေကြီးပေါ် သူ ပက်လက်လှန်ကျသွားတယ်။ ရဲသားက သူ့ဗိုက်တည့်တည့် အားနဲ့ သုံး လေးချက်ဆင့်ပြီး ကန်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာပေါ် တံတွေးတစ် ချက်ထွေးထည့်ပြီး နေရာက ထွက်သွားတယ်။ မြေပေါ်မှာ သူ အကြာကြီးလဲ နေခဲ့တယ်။ သူ ထိုင်တဲ့အချိန် မျက်နှာပေါ်ကတံတွေး တောင် ခြောက်နေခဲ့ ပြီ။

သူမကို ကျောပိုးပြီး လမ်းမကြီးပေါ် သူ ရောက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းပေါ် မှာ လူတွေအများ ကြီး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို တစ်ယောက်မှ ဂရုစိုက်မကြည့်ကြ ဘူး။ ကြည့်ကြတဲ့လူတွေကလည်း ရွံရှာတဲ့ အေးတိအေးစက်အကြည့်နဲ့ တစ် ချက်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားလိုက်ကြတယ်။ သူမကို လမ်းဘေးတစ် နေရာမှာ သူ ချလိုက်ပြီး အကူအညီမဲ့မျက်လုံးနဲ့လူတွေကို သူ လိုက်ကြည့်နေ ခဲ့တယ်။ သူမ အသက်မျှင်းမျှင်းလေးပဲ ရှုနေတယ်။ ရုတ်တရက် လမ်းဘေးက ဖန်ကွဲစတစ်စကို သူ ကောက်ယူပြီး သူမရဲ့ ညှစ်ပတ်ပိန်လို့နေတဲ့လက်ပေါ် ခုတ်ချလိုက်တယ်။ သူမလက်ထဲကသွေးတွေ ဖြာခနဲ သူ့မျက်နှာပေါ် ပန်းတက် လာတယ်။

'ဟား . . . ဟား . . . ကျွန်တော် လူသတ်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကြည့်၊ ကျွန်တော် လူသတ်လိုက်ပြီ'

အဲဒီ နောက် အရေးပေါ်လူနာတင်ကားရောက်လာပြီး သူမကို သယ် ထုတ်သွားကြတယ်။ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေက သူ့ကို ကန်ကျောက်ပြီး ဆဲဆို ထွက်သွားကြတယ်။ ကယ်တင်ခံရပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူမ သေဆုံးသွား ခဲ့ရတယ်။ အရေးပေါ်ခန်းမှာ တစ်နာရီလောက်တောင် သူမ မနေခဲ့ရဘဲ ရင်ခွဲ ရုံထဲ ပို့ခံခဲ့ရတယ်။ သေဆုံးသွားပေမယ့် သူမမျက်နှာက ပြုံးနေခဲ့တယ်။ သေဆုံးချိန်ထိ သူမလက်သူကြွယ်မှာ သံချေးတက်နေတဲ့ လက်စွပ်ကို စွပ်ထားဆဲ ဖြစ်တယ်။

သူမပြန်အလာကို သူ အကြာကြီးစောင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူမ
လုံးဝပြန်မလာခဲ့တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုရယ်ပြဖို့ ပြန်မလာခဲ့တော့ပါဘူး။ သူ ငိုမိ တယ်။
အားပါးတရ သူ အော်ငိုမိတယ်။ ညတစ်ညလုံး သူ့ငိုသံတွေ လွှမ်းနေခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့်
ဘယ်သူမှ သူ့ငိုသံကို သတိမထားခဲ့မိကြဘူး။

သူတို့စတွေ့ခဲ့တဲ့ အမှုိက်ပုံးဘေးမှာ ပဲ သူ့ရဲ့ အေးစက်နေတဲ့ အလောင်းကို
လူတွေ တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးတောင် အေး စက်နေခဲ့ပါပြီ။ မူ
တက်နေတဲ့ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်နဲ့ မဖောက်ရသေးတဲ့ ရေတစ် ပုလင်းက သူ့ရင်ခွင်ထက်မှာ
တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပွေ့ဖက်လို့။

မူရင်း -

[http://www.duwenzhang.com/wenzhang/aiqingwenzhang/
shanggan/20071216/1494.html](http://www.duwenzhang.com/wenzhang/aiqingwenzhang/shanggan/20071216/1494.html)

ပုစဉ်းရင်ကွဲ

"လုံးဝ နောင်တမရပါဘူး' မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း သူ ပြန်ဖြေတယ် ...'

အေးချမ်းတဲ့မြို့လေးတစ်မြို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အရမ်းချစ်ကြတဲ့

ချစ်သူနှစ်ဦးရှိတယ်။ သူတို့ဟာ အမြဲမခွာ တတွဲ တွဲ ပဲ နေ့တိုင်း ပင်လယ်ဘေး ကိုသွားပြီး နေထွက်၊ နေဝင်ချိန်ကို သွားကြည့်ကြတယ်။ သူတို့က မြင်သူ တကာအားကျတဲ့ စုံတွဲ လေးပါ။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ မတော်တဆ ကားတိုက်မှု ကြောင့် ကောင် မလေး အပြင်းအထန် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး မေ့မြောသွားခဲ့တယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရတယ်။ နေ့ဘက်ဆိုရင် ကောင်လေးက ကောင်မလေးနားမှာ နေပြီး သူ့နာမည်ကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ခေါ်တယ်။ ည ဘက်ဆိုရင် ဘုရားကျောင်းသွားပြီး ကောင်မလေး ကျန်းမာလာစေဖို့ ဘုရား သခင်ထံ ဆုတောင်းတယ်။ အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီး ကောင်လေးခမျာ ငိုရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေတောင် ခမ်းလုနီးနေပြီ။ ကောင် မလေးက မေ့မြောနေဆဲပဲ။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေး လက်မလျှော့ခဲ့ဘူး။ ဘုရား သခင်ထံ ဆုတောင်းမြဲဆုတောင်းတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာ ဘုရားသခင်က ကောင်လေးရဲ့ မလျှော့တဲ့ဖွဲ့နဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားကြောင့် သူ့အပေါ် သနားသက်ဝင် ပြီး မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ ဘုရားသခင်က ကောင်လေးကို 'ကောင်မလေးရဲ့ အသက်ကို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ လဲလှယ်နိုင်မလား'လို့ မေးတယ်။ ကောင်လေးက တွေဝေမနေဘဲ လဲလှယ်နိုင်ကြောင်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။ 'ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ကောင်မလေး အမြန်နီးလာဖို့ အသင် ပုစဉ်းဘဝနဲ့ သုံးနှစ်အသွင်ပြောင်းရမယ်၊ သဘောတူနိုင်လား'လို့ ဘုရားသခင်က မေးမြန် တယ်။ ကောင်လေးက မဆိုင်းမတွဘဲ သဘောတူကြောင်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေ လိုက်တယ်။

မိုးလင်းတာနဲ့ ကောင်လေးဟာ ပုစဉ်းတစ်ကောင်အသွင် ပြောင်း သွားခဲ့တယ်။

ပုစဉ်းလေးက ဆေးရုံဘက်ကို အလျင်အမြန်ပျံလာတယ်။ လူနာ ခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးက နိုးနေပြီး ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ စကား ပြောနေတာကို တွေ့တယ်။ သူတို့ပြောနေတာတွေကို ပုစဉ်းက မကြားရဘူး။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်နေတော့ ကောင်မလေး ကျန်းမာလာပြီး ဆေးရုံက ဆင်းခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မပျော်ဘူး။ နေရာအနှံ့ ကောင်လေးကို လိုက်စုံစမ်းတယ်။ လိုက်ရှာတယ်။ ကောင်လေးက ပုစဉ်းအသွင်နဲ့ ကောင်မလေးဘေးမှာ ရစ်ဝဲ ပျံ့သန်းနေပေမယ့် ကောင်မလေးကို သူ ခေါ်လို့မရဘူး။ ပွေ့ဖက်လို့ မရဘူး။ ကောင်မလေးကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နွေရက်တွေတဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ပြီး ဆောင်းဦးကို ရောက် လာခဲ့တယ်။ ဆောင်းလေညင်းတွေကြောင့် သစ်ရွက်တွေ တဖြတ်ဖြတ်ကြွေ ကုန်တယ်။ ပုစဉ်း ဒီနေရာက ခွာရတော့မယ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးထက်နားကို သူ အရံစွန့်ပြီး သွားနားလိုက်တယ်။ နူးညံ့တဲ့ တောင်ပံနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပါးပြင်ကို ထိလိုက်တယ်။ သေးငယ်တဲ့ပါးစပ်နဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးသားကို နှိပ်နှိပ်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေး သတိမထား မိခင်မှာ သူ တိတ်တဆိတ် ထပျံလာခဲ့တယ်။

မျက်စိတမှိတ်အတွင်းမှာ ပဲ နွေဦးရာသီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ နွေ ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပုစဉ်းဟာ ကောင်မလေးနားကို အရောက်ပျံသန်း လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ရင်းနှီးတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ဘေးမှာ ခန့်ညားတဲ့ သူစိမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သူ တွေ့လိုက်တော့ ပျံ့သန်းနေတဲ့ သူ့ တောင်ပံတွေ လေဟာနယ်တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ အရပ်တန့်ခံလိုက်ရတယ်။

လူတွေက ကောင်မလေး ကားတိုက်ခံရတာ ဒဏ်ရာတွေ ဘယ် လောက်ပြင်းထန်ကြောင်း၊ ဒဏ်ရာတွေကို ကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ ကောင် မလေးအပေါ် ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ကြောင်း၊ သူတို့ရဲ့ အချစ်တွေက စံတင် ထိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ကောင်မလေးဘဝက အရင်လို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောသံတွေကို ပုစဉ်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ပုစဉ်း ရင်ကွဲရပြန် တယ်။ ဆရာဝန်ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ပင်လယ်ဘေးသွားပြီး နေဝင်၊ နေထွက်ကြည့်တာကို သူ အမြဲတွေ့နေရပေမယ့် တစ်ခါတလေ

ကောင်မလေး ရဲ့ ပခုံးထက်မှာ ခဏသွားနားတာကလွဲလို့ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ပုစဉ်းလေးဟာ ရင်ထဲကဝေဒနာတွေကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ဒီနှစ် နွေဟာ ခါတိုင်းနွေထက် ပိုရှည်လျားနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကောင်မလေး နားမှာ ရစ်ဝဲပျံ့သန်းဖို့လည်း သူ့မှာ ခွန်အားတွေ ယုတ်လျော့နေတယ်။ ဆရာဝန်ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ တီးတိုးစကားပြောသံနဲ့ ရယ်သံတွေက သူ့ကို အသက်ရှူကျပ်စေတယ်။

သုံးနှစ်မြောက်နွေရာသီမှာ တော့ ပုစဉ်းဟာ ကောင်မလေးကို ခဏ ခဏ သွားမကြည့်တော့ဘူး။ သူနားနေကျကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးကို ဆရာဝန် ကောင်လေးက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ သူ့တောင်ပံနဲ့ထိနေ ကျကောင်မလေးရဲ့ ပါးပြင်ဟာလည်း ဆရာဝန်ကောင်လေးက တယုတ်ယ နမ်းနေတယ်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်က သူတို့ဘေးမှာ ရစ်ဝဲနေတယ်ဆို တာကို ချစ်တင်းနှောပြီး ကြည့်နူးနေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးကလည်း အတိတ်ဆိုတာကို လုံးဝသတိမေ့သွားခဲ့ ပြီလေ။

သတ်မှတ်ထားတဲ့ သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကိုရောက်ဖို့ တစ်ရက်အလို မှာ ကောင်မလေးနဲ့ ဆရာဝန်ကောင်လေးတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းထဲ သူ ပျံဝင်ပြီး ကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးထက်မှာ နားလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးနဲ့ ဆရာဝန်ကောင်လေးရဲ့ ဘုရားသခင်ထံ သစ္စာခံယူနေတဲ့ အသံကို သူ ကြားလိုက်တယ်။ ဆရာဝန်ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ လက် ကို လက်ထပ်လက်စွပ်စွပ်ပေးပြီး နမ်းလိုက်တာကို သူ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူ့ပါးပြင်ငယ်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့တယ်။

'အသင် နောင်တရပြီလား' ဘုရားသခင်က ပုစဉ်းကို မေးတယ်။

'လုံးဝ နောင်တမရပါဘူး' မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ရင်း သူ ပြန်ဖြေ တယ်။

'မနက်ဖြန်ဆို လူ့ဘဝအသွင် ပြောင်းလို့ရပြီ' ဘုရားသခင်က ပြော တော့ ပုစဉ်းက ခေါင်းခါပြီး 'ပုစဉ်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး နေပါရစေ တော့၊

တချို့ကံတရားက လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးဖို့ စီရင်လာပြီးသားပါ။ တချို့ဖူးစာ က ပေါင်းစပ်ဖို့
ကံပါမလာခဲ့ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တာ ရယူပိုင်ဆိုင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
လူတစ်ယောက်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ပြီးရင်တော့ ကောင်း ကောင်းတန်ဖိုးထား ချစ်တတ်ရမယ်'

သင့်ပခုံးပေါ်မှာ ရော၊ ပုစဉ်းလေးတစ်ကောင် နားခဲ့ဖူးသလား။

မူရင်း- <http://www.youthwant.com.tw>

'ဆောရီး'လို့ အလွယ်တကူ မပြောပါနဲ့။

'ဆောရီး'ပဲ၊ နင့်ကိုပဲ ငါ ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ နင့်ကိုပဲ ငါ တကယ်ချစ်တာပါ ...'

ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူ

ကြီးပြင်းလာကြသူတွေဖြစ်တယ်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို အမြဲ အဖော်ခေါ်ပြီး ရွာပြင်ဘက်က ချောင်းစပ်မှာ ငါးသွားဖမ်းလေ့ရှိတယ်။ ငါးဖမ်း ပြန်တိုင်း ကောင်လေးရဲ့ ပလိုင်းထဲမှာ ငါးတွေကအပြည့်။ ကောင်မလေးမှာ တော့ လက်ဗလာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတာ ချည်းပဲ။ ငါးမရခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးက မျက်ရည် အဝဲသားနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ မပျော်ရွှင်ခဲ့ဘူး။

ညစာစားခါနီး အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံကြားတော့ ကောင်မလေးက

တံခါးဖွင့်ကြည့်တယ်။ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့ ကောင်လေးကိုတွေ့တော့ နှုတ် ခမ်းစူပြီး လှည့်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ကောင်လေးက ကပျာကယာရှေ့တက်ပြီး 'နင့်ငါတွေ ငါ့ဖမ်းပစ်လိုက်တာ ဆောရီးနော်၊ ရော့ . . . ဒါ နင့်အတွက် 'လို့ တောင်းပန်ပြီး ငါးတွေထည့်ထားတဲ့ ဖန်ငါးကန်လေးကို လှမ်းပေးတယ်။ စူနေ တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး ပြေလျော့သွားပြီး အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ဖူးပွင့် လာခဲ့တယ်။ ရိုးသားဖြူတင့်ကလေးဘဝကို အဲဒီ လို အပြစ်ကင်းကင်း သူတို့ ဖြတ်သန်းရင်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ 'ဆောရီး'က ရိုးသားဖြူတင့် ဆောရီးဖြစ်ပါတယ်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို အမြဲ စနောက်တတ်တယ်။

ကောင်မလေးငိုတဲ့အထိ သူ အစသန်ခဲ့သလို ကောင်မလေးရယ်တဲ့အထိ သူ ချောတတ်ခဲ့တယ်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့ စက်ဘီးကို အမြဲ လေခိုး လျှော့ပြီး တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေတတ်တယ်။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေ တဲ့ ကောင်မလေးကို ချောင်းကြည့်ရင်း သူ့ဆီဆက်လာမယ့် ကောင်မလေးရဲ့ ဖုန်းကို သူ စောင့်နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးဆီက လေခိုးလျှော့တဲ့ သူခိုးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံတွေ နားထောင်ပြီး သူ

သဘောကျနေတတ်တယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကောင်မလေးရဲ့ အဲဒီလိုအပြုအမူကို သူ
အရမ်း နှစ်ခြိုက်ခဲ့တယ်။

ချောင်းကြည့်ရာကနေ ကောင်လေးထွက်လာပြီး အဝေးက အခုမှ
ရောက်လာဟန်နဲ့ လေမရှိတဲ့စက်ဘီးကို ကူတွန်းပေးတတ်တယ်။ ဘေးက
ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး သူ ခိုးရယ်နေတတ်တယ်။ ပြီးမှ
စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ 'ဆောရီး၊ ငါမှားသွားတယ်'လို့ တောင်းပန်တတ်တယ်။ ကျိန်ဆဲနေတဲ့
ကောင်မလေးနှုတ်ခမ်းတွေ ပျော့ပျောင်းသွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုမလုပ်ဖို့
ကောင်လေးကို ဆုံးမတတ်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ အဆုံးအမအောက်မှာ ကောင်လေးက
ခေါင်းငုံ့လို့။ နေ့ရက်တွေကို ရယ်မော ခြင်းနဲ့သူတို့ အဆုံးသတ်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ 'ဆောရီး'က ပျော်ရွှင်တဲ့ဆောရီးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ကျောင်းပြီးတော့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ကိုယ်စီအလုပ်
ဝင်ကြတယ်။ ကောင်လေးက အလုပ်များ ပြီး နားရက်တွေ သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ ကောင်မလေးက
သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီး ကောင်လေးကို အပြစ်တင်တယ်။ နောက်တော့ ပထမဆုံးအကြိမ်
သူတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကောင်မလေးငိုတော့ ကောင်လေးက 'ဒါ ငါ့အလုပ်အတွက်'လို့
ဖြေရှင်းတယ်။

ဒီလို သွေးအေးစစ်ပွဲက ရက်တော်တော်ကြာသွားတယ်။ နောက်တော့လည်း
ကောင်မလေးက မနေနိုင်ပါဘူး။ ကောင်လေးကိုပြန်ခေါ်ပြီး စစ်ပြေငြိမ်းကြောင်း
လက်နက်ချတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ခေါ်လိုက်
လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ရန်ဖြစ်တိုင်းလည်း ကောင်မလေးဘက်ကစပြီး ပြေငြိမ်းတာချည်းပဲ။

အဲဒီနှစ်က ကောင်မလေးရဲ့ မွေးနေ့မှာ ရိုမန်တစ်ဆန်ဆန် မွေးနေ့ပွဲ
လုပ်ပေးမယ်လို့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ကတိပေးတယ်။ မွေးနေ့မှာ
ကောင်လေးအလာကို ကောင်မလေး စောင့်နေခဲ့တယ်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အထိ၊
မိုးလင်းတဲ့အထိ စောင့်နေခဲ့တယ်။ မနက်နိုးလာတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ

မျက်ရည်စီးကြောင်းရာတွေ စွန်းထင်းလို့။ ကောင်လေးရောက် လာတော့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း 'ဆောရီးနော်၊ နင့် ကို ငါ လက်ထပ်ပါရစေ'ဆိုပြီး လက်စွပ်တစ်ကွင်း ထုတ်ပေးတယ်။ အဲဒီ 'ဆောရီး'က တစ်ဘဝစာကို တာဝန်ယူရတဲ့ ဆောရီးဖြစ်ပါ တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်၊ အတူနေပြီးနောက် ကောင်လေးရဲ့ အလုပ်အကိုင် တွေ ပိုတိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးက ကောင်လေးအတွက် နေ့တိုင်း ချက်ပြုတ်၊ လျော်ဖွပ်နဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ကောင်မလေးက ဈေးသွားတိုင်း ငါးတွေဝယ်လာပြီး ကန်လေးထဲမှာ မွေးထားတတ်တယ်။ 'ဘာကြောင့်လဲ'လို့ ကောင်လေးမေးခဲ့ရင် ဘာမှပြန် မဖြေဘဲ သူ ပြုံးနေတတ်ခဲ့တယ်။

တဖြည်းဖြည်း ကောင်လေး အိမ်ပြန်နောက်ကျလာတယ်။ ပြန်လာ တိုင်းလည်း ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးမျိုးက ကောင်လေးကိုယ်မှာ ကပ်ငြိလာတတ် တယ်။ ဒါကို ကောင်မလေးမမေးခင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ကောင်လေး ဖြေရှင်းတတ်တယ်။ အဲဒီ ကစ ကောင်မလေး စကားသိပ်မပြောတော့ဘူး။ အရင်ကလိုလည်း မသွက်လက်တော့ဘူး။ ဘယ်မှလည်း သိပ်မသွားတော့ဘဲ မရွှင်မပျန့် အိမ်ထဲမှာ ပဲ အောင်းနေတတ်ခဲ့တယ်။ ခံစားချက်များ တဲ့ ကိုရီးယား ကားတွေကြည့်ပြီး ကောင်မလေး ငိုနေတတ်တယ်။

နောက်ပိုင်း ကောင်လေး နောက်ကျပြန်လာတိုင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးပဲ ရတတ်တော့တယ်။ ကောင်မလေး ဘာမှမမေးခဲ့ပါဘူး။ ဒါ ကို ကောင်လေးက မလုံသလိုနဲ့ 'ဆောရီး၊ ဒီနေ့ အလုပ်မှာ စားပွဲသောက်ပွဲရှိ ပြန်တယ်'လို့ ပြောတတ်တယ်။

အဲဒီ 'ဆောရီး'က လိမ်ညာခြင်းအစရဲ့ ဆောရီးဖြစ်ပါတယ်။

တဖြည်းဖြည်း အလုပ်အကြောင်းပြပြီး ကောင်လေး အိမ်မပြန်လာ ခဲ့တော့ဘူး။ အလုပ်အကိုင်ကောင်းလေ၊ ဘေးက မြှောက်ပင့်တဲ့လူများ လေနဲ့ ကောင်လေးရဲ့ နေ့ရက်တွေက မြှောက်ပင့်သံတွေကြားထဲမှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား စွာ နဲ့ ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်။

ကောင်မလေးကတော့ အိမ်ထဲအိမ်ပြင်တောင် အထွက်နည်းခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီးနေခဲ့တယ်။ အရင်တုန်း က ကောင်လေးနဲ့ ပြောမကုန်နိုင်တဲ့ တီတီတာတာစကားလေးတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့လို့ အထီးကျန်နေခဲ့ရတယ်။

ကောင်လေးကို 'ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲ'လို့မေးတိုင်း ကောင်လေးက အစာနှင့်သွားတဲ့အသံနဲ့ 'ဆောရီး၊ ငါ အလုပ်များ နေတယ်'လို့ ပြန် ဖြေတတ်တယ်။ ဖုန်းခွက်ကို မသာမယာချရင်း ကောင်မလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ ကောင်လေး ဘယ်အချိန်အိမ်ပြန်လာမလဲ ဆိုတာကို သူ မမေးခဲ့တော့ဘူး။

အဲဒီ 'ဆောရီး'က ဝတ်ကျောတန်းကျောပြာတဲ့ဆောရီးဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုမျိုး ကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ အလှစပြင်ခဲ့တယ်။ ကောင်လေး အိမ်မပြန်တာဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိုစာသွားတဲ့ သူ့ ရုပ်ရည်ကြောင့်ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အလှတွေ စပြင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်မှရနိုင်မယ်။ တွန့်ဆုတ်နေလို့မဖြစ်မှန်း သူ သိခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ကောင်မလေး အလှတွေပြင်ပြီး ကောင်လေးဆီကို သွား ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကောင်လေးရဲ့ အလုပ်ဆီ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ သွားခဲ့တာဖြစ် သလို နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဟုတ်ခဲ့တယ်။ ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကိုနှိပ် ပြီး ကောင်လေးအမြဲပြောတဲ့ 'အလုပ်များ တယ်'ဆိုတဲ့နေရာကို သူ ရောက် လာခဲ့တယ်။ ခမ်းခမ်းနားနားပြင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီထောင့်တိုင်းကို သူ လိုက် ကြည့်ခဲ့တယ်။ နေရာတိုင်းက လှပလို့နေတယ်။ ဝရန်တာကိုဖြတ်ပြီး ကောင်လေးရဲ့ ရုံးခန်းဆီ သူ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရုံးခန်းတံခါးကို သူ သာသာလေးတွန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့တစ်ခဏ သူ အံ့သြမင်သက်သွားမိတယ်။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ တွေ့ရတဲ့သူက သူ့ခင်ပွန်းမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သူ့စက်ဘီး ကို လေအမြဲခိုးလျှော့တဲ့ နောက်တောက်တောက်ကောင်လေး မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ငါးတွေဖမ်းပြီး

ကန်ထဲထည့်ခဲ့တဲ့ကောင်လေးလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အကြည့်ဆိုက်နေတဲ့ယောက်ျား၊ သွေး
သားတွေဆာလောင်နေတဲ့အရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ကောင်မလေးကိုတွေ့တော့ ကောင်လေးက ကယျာကယာဖြေရှင်း ဖို့ လုပ်တယ်။
နေရာကနေ ကောင်မလေး ချက်ချင်းလှည့်ထွက်တော့ နောက် ကနေ ကောင်လေး
အပြေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ညက မိုးတွေ သည်းသည်းမည်း မည်းရွာသွန်းလို့။

ကောင်လေးရဲ့ အော်သံတွေကို ကောင်မလေး ဂရုမစိုက်ခဲ့တော့ဘူး။ 'ဆောရီးပဲ၊
နင့်ကိုပဲ ငါ ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ နင့်ကိုပဲ ငါ တကယ်ချစ်တာပါ'တဲ့။ ကောင်လေးရဲ့ အော်သံတွေ
မိုးသံနဲ့အတူ ရောထွေးလို့ ကောင်မလေး မကြားခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီ 'ဆောရီး'က လူကို ထိခိုက်နာကျင်စေတဲ့ ဆောရီးဖြစ်ပါတယ်။

ကောင်မလေးကို ကောင်လေး ရှာမတွေ့ခဲ့တော့ဘူး။ ကောင်မလေး
ပျောက်နေခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးမရှိတော့ ကောင်လေးရဲ့ ကမ္ဘာက မှောင့် မည်းလို့။
အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ နေ့ရက်တွေကို အရက်နဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။
ကောင်မလေးကို လိုက်ရှာချင်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းမရှိတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်သွားရှာရမှန်း
မသိခဲ့ဘူး။ ကောင်မလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသူငယ်ချင်းက သူပဲရှိခဲ့တာမို့
ဖုန်းအလာကိုစောင့်နေဖို့ပဲ ကောင်လေး တတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ဖုန်းတွေ
လွတ်သွားမှာ စိုးလို့ ဖုန်းကို (၂၄) နာရီလုံး ဖွင့်ပြီး စောင့်နေခဲ့တယ်။

ကောင်လေးရဲ့ ဒီလိုစောင့်မျှော်ခြင်းက နှစ်ဝက်အထိ ကြာသွားခဲ့တယ်။
တစ်နေ့မှာ စာတိုက်ကနေ ဗူးလေးတစ်လုံး ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဗူးထဲ မှာ
ချောင်းငါးလေးတွေရဲ့ နမူနာကြွေရုပ်လေးတွေ ပါတယ်။ ငါးတချို့က သစ်ရွက်လေးဘေးမှာ ၊
တချို့က မြက်တွေကြားထဲမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဗူးထဲမှာ စာတစ်စောင်လည်းပါပြီး
စာထဲမှာ ဒီလိုရေးထားပါတယ်။

'နင့်ကိုတွေ့ဖို့ ငါ့မှာ သတ္တိမရှိခဲ့ဘူး၊ ငါ ပျော့ညံ့လွန်းလို့ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်

နှင့်ကို ငါ လုံးဝမတွေ့ချင်လို့လည်းဖြစ်မယ်။ ငါ နေကောင်းတယ်။ နင့်ကိုခွဲပြီး
ဘယ်လိုရှင်သန်ရမယ်ဆိုတာကို ငါသိခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဂရုစိုက် ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့တယ်။
နှင့်အပြန်ကို ငါ နေ့တိုင်း စောင့်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဟင်း တွေ ပူပူနွေးနွေးချက်ပြီး
အေးစက်သွားတဲ့အထိ ငါ စောင့်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဖုန်းလည်း ငါ မသုံးတော့ဘူး။
နှင့်အတွက်နဲ့ (၂၄)နာရီလုံး ဖုန်းကို ငါ ဖွင့်ထား စရာလည်း မလိုတော့ဘူး။

ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လိုကြင်နာရမယ်ဆိုတာကို ငါ နားလည်သွားပြီ။
လှပတဲ့နေ့ရက်တွေကို ဘယ်လိုတန်ဖိုးထားရမယ်ဆိုတာကို ငါ သိသွားပြီ။ နင့် ကို
ဘယ်လိုချစ်ရမယ်ဆိုတာကို ငါ မေ့လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အချစ်တွေကို
အနာတရဖြစ်အောင် နင် ဆော့ကစားခဲ့လို့ဖြစ်တယ်။ ကွာရှင်း စာချုပ်ကို ငါးကန်အောက်မှာ ငါ
ဖိထားခဲ့တယ်။ နင် လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ဒီ လိပ်စာအတိုင်း ငါ့ကို ပို့ပေးပါ။ ဆောရီးပဲ၊
ငါ့စိတ်တွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားခဲ့ ပါပြီ'

လိပ်စာအတိုင်း ကောင်မလေးကို ကောင်လေး သွားရှာခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ
မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ ကောင်မလေးဆီက ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေယူ ပြီး ကောင်မလေးမရှိရင်
သူ့ဘဝ မရှင်သန်ရဲတဲ့အကြောင်းပြောဖို့ ကောင် လေး လိုက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့သူက ကောင်မလေး ကိုယ်တိုင် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ကောင်လေးဆီကို
စာရေးပြီးတဲ့နောက် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် သွားပါတယ်လို့ ကောင်မလေးအဖေက
စိတ်မကောင်းစွာ ပြော တယ်။ ကောင်လေးအသိတွေ ချာချာလည်ကုန်တယ်။ နောင်တတွေက
တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့သူ့တစ်သက်စာတောင် ထမ်းပိုးလို့ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

တချို့ 'ဆောရီး'က အဲဒီ လိုနည်းနဲ့အဆုံးသတ်ခဲ့ကြတယ်။

ဘဝတလျှောက်မှာ ကိုယ့်ကို တစ်သက်တာတန်ဖိုးထားမြတ်နိုးသူ
တစ်ယောက်ကိုတော့ လူတိုင်း ကြုံကြရမှာ ပဲ။ အဲဒီ လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုး ထားသူကို
မြတ်နိုးတတ်ပါစေ။ 'ဆောရီး'ဆိုတဲ့ တောင်းပန်မှု တိုင်းက 'ကိစ္စ
မရှိပါဘူး'ဆိုတဲ့စကားနဲ့လဲလှယ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို မမြင်နိုင် တဲ့ အနာတရနဲ့
ဒဏ်ရာတွေ မပေးမိပါစေနဲ့။ ဒါဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးကို ထိ ဒိုက်နာကျင်စေပါတယ်။

ဒီပုံပြင်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ရင် သူငယ်ချင်းတွေကို မျှဝေပေးပါ။ 'အချစ်'ဆိုတာ
ခံစားစေပြီး 'ဆောရီး'ကို အလွယ်တကူမပြောမိဖို့ သူတို့ နား လည်တတ်ပါစေ။

('ဆောရီး'ဆိုတဲ့စကားတိုင်းက 'ကိစ္စမရှိပါဘူး'ဆိုတဲ့စကားနဲ့ လဲလှယ်လို့
မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး)

မူရင်း-<http://english.tw/space-9206-do-blog-id-9944.html>